

Arrest

nr. 263 779 van 17 november 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Guatemalteekse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2021 met refertenummers X en X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 10 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoekster in de zaak nr. X en verzoeker in de zaak nr. X, die verklaren van Guatemalteekse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 25 september 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 2 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 9 juni 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Guatemalteekse nationaliteit en bent u geboren in Guatemala-Stad in het gelijknamige departement. U bent reeds zestien jaar gehuwd met M. V. P. DE V. (...). Samen hebben jullie drie kinderen die zich momenteel bij uw schoonbroer in Guatemala bevinden. U vervulde het lager onderwijs en sinds 2015 had u samen met uw vrouw een zaak waar jullie kledij maakten.

In 2016 werd u overvallen door bende 18. Later, vanaf april 2016, begonnen ze u ook af te persen. U diende 5000 quetzales om de twee maand te betalen. U betaalde dit geld telkens tot u vanaf 2018 problemen begon te krijgen omdat ze vanaf dan 50000 quetzales vroegen.

De eerste keer dat de bende u 50000 quetzales vroeg, kreeg u 25 januari 2018 als deadline. U kon het gevraagde bedrag toen echter niet betalen waardoor er op 29 januari 4 mannen naar u toe kwamen. Ze maanden u aan in een auto te stappen en zeiden dat u en uw familie zou sterven aangezien u niet had betaald. Ook werd u geslagen. Toen u wakker werd, was u in het ziekenhuis en had u verwondingen aan uw hoofd.

Na dit incident besloot u het gevraagde geld te betalen. Toen u dat deed, zeiden ze u dat u 5000 Quetzales om de twee maand diende te betalen.

Vervolgens op 18 augustus 2019 gingen u en uw echtgenote handelsgoederen overhandigen op de markt toen jullie door zes personen onderschept werden. Ze namen al jullie goederen af, bonden jullie vast en lieten jullie achter. Op 20 augustus dienden jullie een klacht in.

Na de aangifte begon men u te bellen met de boodschap dat u 50000 quetzales diende te betalen. Daarop besloot u de patrulleros, buurtbewoners die zich hebben verenigd tegen het bendegeweld, aan te spreken voor hulp. Zij raadden u echter aan om het gevraagde bedrag gewoon te betalen. Dat deed u vermoeden dat de patrulleros samenwerkten met de bende die u afperste. Daarop besloot u het land te verlaten.

U verliet Guatemala samen met uw echtgenote op 24 september 2019 en kwam de volgende dag aan in België. Op 2 oktober 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Guatemala vreest u dat u en uw echtgenote vermoord zullen worden.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw echtgenote volgende documenten neer: jullie Salvadoraanse paspoorten; jullie Salvadoraanse identiteitskaarten; een klacht; een oproepingsbrief van het Openbaar Ministerie; een document over het verlies van uw identiteitskaart; een document met de vraag voor politiebescherming; dreigberichten; een medisch attest; enkele Youtubevideo's over de situatie in Guatemala.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Guatemala diende te verlaten en er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk Guatemala te hebben verlaten doordat u afgeperst werd door bende 18 en bedreigd werd toen u het gevraagde bedrag niet betaalde (CGVS,

p.10). Dit probleem situeert zich echter in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

In de eerste plaats leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af betreffende de overval op u in 2016. U stelt dat u toen geslagen werd maar dat het niet ernstig was (CGVS, p.11) terwijl uw echtgenote stelt dat u in het ziekenhuis terecht kwam (CGVS (...)B, p.10). Bovendien stelt uw echtgenote dat jullie klacht hebben ingediend voor dit incident en gedurende zes maand politiebescherming hebben gekregen (CGVS (...)B, p.10-11). Dat u dan simpelweg zou zeggen dat het toen niet ernstig was komt ongeloofwaardig over. Bij de DVZ stelt u betreffende dit incident dat u in 2016 buiten bewustzijn werd geslagen omdat u de renta niet had betaald (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat is dan weer tegenstrijdig met uw bewering op het CGVS dat dit gebeurde voordat u renta moest betalen (CGVS, p. 13). Jullie tegenstrijdige verklaringen aangaande het incident in 2016 doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Tevens stelt u dat u vanaf april 2016 moest starten met het betalen van afpersingsgeld, in het begin 5000 quetzales om de twee maanden, in januari 2018 plots 50000, dan terug 5000 (CGVS, p.10,13-14). Uw partner verklaarde bij de DVZ ze echter jullie vanaf 2018 een bepaald bedrag moesten betalen (Vragenlijst CGVS (...)B, vraag 5). Als haar op het CGVS gevraagd wordt wanneer de bendes jullie voor het eerst geld vroegen stelt zij nogmaals expliciet dat de bende jullie pas vanaf 2018 geld begon te vragen en dat het in 2016 enkel om een diefstal ging (CGVS (...)B, p.16). Meermaals om duidelijkheid gevraagd beaamt ze dat er toen nog geen geld werd gevraagd, dat dit pas vanaf 2018 was, dat men in 2018 initieel 50000 quetzales vroeg en dat de bende vanaf april 2018 akkoord ging met 5000 quetzales om de twee maanden (CGVS (...)B, p.16-17). Deze discrepanties in jullie verklaringen ondermijnen dan ook in grote mate de geloofwaardigheid van jullie bewering afpersingsgeld te moeten betalen aan de bende.

Ook legt u vage en inconsistente verklaringen af aangaande de effecten van de betalingen aan afpersing op uw leven. Zo stelt u dat de bende u vanaf 2016 5000 quetzales om de twee maand vroeg en dat de betaling daarvan toen wel ging (CGVS, p.13). Gevraagd vanaf wanneer de betaling dan moeilijker werd, stelt u dat dit was vanaf 2018 toen u 50000 quetzales diende te betalen (CGVS, p.14). Vervolgens gevraagd of u het bedrag van 5000 quetzales wel telkens kon betalen, stelt u dat er maanden waren dat het niet ging maar dat ze dan de goederen stalen (CGVS, p.14). Specifiek gevraagd hoe vaak dit zich voordeed, stelt u dan weer inconsistent dat het slechts één keer was dat u het gevraagde bedrag van 5000 quetzales niet kon betalen en ze uw goederen bijgevolg stalen (ibid.). Vervolgens stelt u dan weer dat u het bedrag niet kon betalen en dat u niet kon blijven verder werken (CGVS, p.15). Nochtans betaalde u wel, op één keer na, elke keer en bent u nog blijven werken tot aan uw vertrek (CGVS, p.7). Uw verklaringen in dit verband zijn dan ook bijzonder vreemd. Bovendien stelt uw echtgenote dat jullie de 5000 quetzales altijd betaald hebben (CGVS (...)B, p.19). Voorts legt u ook vage verklaringen af over hoe u niet kon rondkomen omwille van de betalingen aan afpersing. Zo stelt u vaagweg dat wanneer er geen verkoop was er geen productie was (CGVS, p.15). Ook geeft u geen concreet antwoord op de vraag wat u dan niet kon betalen door de afpersing. U stelt namelijk enkel dat u eten diende te betalen voor de kinderen en voor uw echtgenote en dat u ook de werknemers diende te betalen en producten moest aankopen (ibid.). U kan echter niet verduidelijken welke kosten u niet kon betalen. Indien u werkelijk afpersing diende te betalen, kan er echter verwacht worden dat u hierover concretere verklaringen zou kunnen afleggen, alsook over de gevolgen van deze betalingen. Dat u hierover in gebreke blijft, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak.

Daarnaast leggen u en uw partner wederom tegenstrijdige verklaringen af omtrent de afpersing van 50000 quetzales die de bende van jullie vroeg in januari 2018. Zo stelt uw echtgenote dat de bende jullie op 18 januari 2018 heeft opgebeld en dan het bedrag, 50000 quetzales, vermeldde samen met de datum tegen wanneer ze dit bedrag wilden ontvangen, zijnde 25 januari (CGVS (...)B, p.11). U stelt

daarentegen dat de bende u dat zei op het moment dat u het afpersingsgeld van 5000 quetzales betaalde (CGVS, p.17). Nochtans dienden jullie de 5000 quetzales volgens uw partner pas vanaf april 2018 te betalen (CGVS, p.14, 16). Jullie verklaringen in dit verband houden dan ook geen steek. Voorts stelt u dat u tegen de deadline van 25 januari 2018 reeds 20000 à 22000 quetzales had weten te verzamelen (CGVS, p.17) terwijl uw partner stelt dat jullie toen reeds 35000 quetzales hadden verzameld (CGVS (...)B, p.12). Naast het feit dat dit tegenstrijdige verklaringen zijn, is het eveneens opmerkelijk dat uw echtgenote stelt dat jullie initieel geen belang hechtten aan het uitvoeren van die betaling en dachten dat jullie niks zou overkomen (CGVS (...)B, p.15), maar dat jullie dan wel de moeite namen om het bedrag van 50000 te proberen verzamelen (CGVS, p.17). Wederom houden jullie verklaringen geen steek en ondergraven ze nog verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Voorts stelt u ook dat u, nadat u de deadline van 25 januari had gemist, enkele dagen later meegenomen en mishandeld werd (CGVS, p.18). Uw partner daarentegen stelde dat ze jullie na het verstrijken van de deadline enkel telefonisch contacteerden (CGVS (...)B, p.13). Erop gewezen dat u verklaarde te zijn meegenomen door de bendeleden nadat u de deadline had gemist, stelt uw echtgenote dat dit inderdaad het geval was en dat ze dan uw gsm hebben gestolen opdat ze uw nummer wisten om u op te bellen (CGVS (...)B, p.14). Dit is echter opmerkelijk gezien uw echtgenote eerder stelde dat ze u reeds hadden opgebeld om u te melden dat u de 50000 quetzales tegen 25 januari diende te betalen (CGVS (...)B, p.11) en u ook reeds hadden opgebeld met bedreigingen omdat u deze deadline had gemist (CGVS (...)B, p.12-13). Dat ze dan toch nog uw gsm zouden moeten stelen om uw nummer te bekomen, houdt dan ook geen steek. Ten slotte stelt uw echtgenote dat u op 26 januari werd meegenomen (CGVS (...)B, p.14), terwijl u stelt dat dit op 29 januari was (CGVS, p.10, 17). Ook stelt u dat u 10 dagen nadat ze u meenamen het gevraagde bedrag betaalde (CGVS, p.19), wat dan ongeveer op 8 februari was, terwijl uw partner wederom tegenstrijdig stelt dat de betaling eind januari was (CGVS (...)B, p.17). Deze tegenstrijdigheden in jullie verklaringen ondermijnen dan ook nog verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ook aangaande de 50000 quetzales die de bende van jullie vroeg in augustus 2019 leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u dat de bende jullie ditmaal geen deadline gaf tegen wanneer jullie dit geld dienden te betalen (CGVS, p.21) terwijl uw partner stelt dat ze 25 of 26 augustus als deadline gaven (CGVS (...)B, p.21). Ook stelt uw echtgenote dat jullie op de dag dat jullie klacht gingen indienen, het huis verlieten en tot aan jullie vertrek op verschillende plaatsen verbleven (CGVS (...)B, p.21-22). U daarentegen stelt dat jullie zich verborgen hielden in jullie huis, maar dat de bendeleden aan jullie huis wachtten tot jullie buitenkwamen (CGVS, p.21-22). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen wederom de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Bovendien houdt het weinig steek dat de bendeleden aan jullie huis staan wachten met hun wapens tot jullie buiten komen (CGVS, p.21). Indien ze jullie namelijk werkelijk iets zouden willen aandoen en weten wonen, kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze het huis dan wel zouden binnendringen.

Voorts stellen zowel u en uw partner dat jullie op 20 augustus 2019 klacht in gingen dienen omdat de bende jullie had meegenomen en wederom afgeperst (CGVS, p.11 ; CGVS (...)B, p.8). Echter staat er op het document van de klacht dat u neerlegt geschreven dat u deze indiende op 28 augustus. Tevens stemmen jullie verklaringen niet overeen met deze die u op het CGVS aflegt. Zo staat er in de klacht vermeld dat jullie een dreigtelefoontje ontvingen, maar hier geen aandacht aan besteedden. Vervolgens, op 28 augustus 2019, zouden jullie een nieuw telefoontje met bedreigingen hebben ontvangen, waarop jullie besloten klacht in te dienen. Bij het CGVS verklaren jullie echter dat jullie meegenomen en vastgebonden werden door de bende en dat ze 50000 quetzales van jullie eisten (CGVS, p.8; CGVS (...)B, p.10-11). Dit gegeven ondergraaft dan ook nog verder de geloofwaardigheid van de afpersing en de ontvoering door de bendeleden. Van de klacht wordt dan ook vermoed dat jullie deze louter voor migratiedoeleinden solliciteerden, wat de bewijswaarde ervan dan ook in grote mate aantast. De oproepingsbrief van het Openbaar Ministerie en de aanvraag tot politiebescherming kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen aangezien ze het gevolg zijn van deze onaannemelijke aangifte.

Op basis van het bovenstaande worden de door u ingeroepen feiten niet aannemelijk bevonden. Daardoor vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a.v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (....) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Guatemala, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendedegerelateerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en

afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen gevisieerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala” van januari 2018, pagina 57). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jullie neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Jullie paspoorten, identiteitskaarten en het document over het verlies van uw identiteitskaart bevatten namelijk louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Aangaande het medisch attest dat u neerlegt met een beschrijving van uw littekens, dient te worden opgemerkt dat dit attest louter gebaseerd is op uw verklaringen. Bovendien vormt een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen.

Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kan dit document bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. Wat betreft de Youtubevideo's dient te worden opgemerkt dat deze over de algemene situatie in Guatemala gaan en niet over uw persoonlijke zaak. Bijgevolg kunnen deze video's bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. De bijgebrachte dreigbrieven kunnen evenmin afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, te meer er hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Om enige bewijskracht aan een document te ontfen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Guatemalteekse nationaliteit en bent u geboren in San Pedro Sacatepequez in het departement Guatemala. U bent gehuwd met J. L. V. A. (...). Samen hebben jullie drie kinderen die zich momenteel bij uw broer in Guatemala bevinden. U vervulde het middelbaar onderwijs en sinds 2015 had u samen met uw echtgenoot een zaak waarbij jullie kledij maakten.

In 2016 werd uw echtgenoot overvallen door de bende en stalen ze kledij die hij aan het verkopen was om de markt. Hij werd in elkaar geslagen en belandde in het ziekenhuis. Uw echtgenoot diende daarop klacht in en kreeg vervolgens gedurende zes maanden politiebescherming. Dit hield in dat de politie regelmatig een patrouillewagen stuurde om de zaken in het oog te houden.

In januari 2018 begon bende 18 jullie af te persen. Ze belden jullie op met de boodschap dat ze tegen 25 januari 2018 50000 quetzales wilden. Jullie hadden echter niet voldoende geld kunnen verzamelen tegen de deadline, waarop de bende uw echtgenoot op 29 januari meenam en mishandelde. Uiteindelijk betaalden jullie het gevraagde bedrag eind januari aan de bende.

Vanaf april 2018 vroeg de bende 5000 quetzales om de twee maanden. Jullie betaalden dit telkens op het einde van de maand.

In augustus 2019 vroeg de bende opnieuw een bedrag van 50000 quetzales. Jullie betaalden dit niet, waarop de bende u en uw echtgenoot meenam op 18 augustus. Ze stalen tevens jullie handelsgoederen en lieten jullie vastgebonden achter op een plaats. Op 20 augustus dienden jullie klacht in bij de politie. Na de ontvoering begonnen de bendeleden jullie ook op te bellen en met de dood te bedreigen. Jullie besloten daarop het land te verlaten.

U verliet Guatemala samen met uw echtgenoot op 24 september 2019 en kwam de volgende dag aan in België. Op 2 oktober 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Guatemala vreest u dat de bende u en uw echtgenoot zal vermoorden, aangezien jullie door te vluchten met hen gespeeld hebben.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw echtgenoot volgende documenten neer: jullie Salvadoraanse paspoorten; jullie Salvadoraanse identiteitskaarten; een klacht; een oproepingsbrief van het Openbaar Ministerie; een document over het verlies van de identiteitskaart van uw echtgenoot; een document met de vraag voor politiebescherming; dreigberichten; een medisch attest; enkele Youtubevideo's over de situatie in Guatemala.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot J. L. V. A. (...) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 264 266, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 264 207. Verzoekende partijen beroepen zich op dezelfde asielmotieven en

de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen van mening zijn dat de bestreden beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel schenden.

Na een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en de invloed van contradicties en omissies in het relaas van de asielzoeker op de geloofwaardigheid daarvan, trachten verzoekende partijen bepaalde motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten.

Wat betreft de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen over de overval die in 2016 zou hebben plaatsgehad, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“Er zijn helemaal geen tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en de verklaringen van haar partner. Immers, verzoekende partij verklaarde dat zij bewusteloos geslagen werd en in het ziekenhuis terecht kwam, maar al bij al vielen haar verwondingen mee in haar ogen. Haar partner verklaarde dat verzoekende partij ernstig gewond was. Het betreft aldus helemaal geen tegenstrijdigheid, maar zij hebben de gebeurtenis anders ervaren.

Wat betreft de vermeende tegenstellingen tussen de verklaringen op de DVZ en het gehoor op het CGVS, merkt verzoekende partij op dat dit haar niet kan worden verweten. Immers, op de DVZ kreeg verzoekende partij amper de kans om haar relaas te doen. Pas op het CGVS kon zij alles uitgebreid vertellen. Zij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals gedaan voor het CGVS.”

Waar de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen op wijst dat hun verklaringen tevens discrepanties vertonen wat betreft het moment waarop verzoeker afpersingsgeld zou zijn beginnen betalen aan de bende 18 en dat verzoeker vage en inconsistente verklaringen aflegt over de effecten van de betalingen op zijn leven, zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

“Verzoekende partij is sinds 2016 beginnen betalen, maar om haar partner niet nog meer zorgen te bezorgen, heeft zij dit voor haar twee jaar verborgen gehouden. Gezien het op dat moment ook lukte op het bedrag van 5000 quetzales te betalen, zag zij er het nut niet van in om haar partner bijkomende stress te bezorgen.

Pas als zij in 2018 50.000 quetzales eisten, zag verzoekende partij geen andere uitweg meer dan ook haar partner in te lichten over deze afpersing. Vandaar ook dat haar partner verklaarde dat zij pas in 2018 zijn beginnen betalen.

Haar partner was evenmin op de hoogte dat verzoekende partij één keer die 5000 quetzales niet had kunnen betalen. Verzoekende partij had dit verzwegen om haar niet bezorgd te maken.”

Ten aanzien van de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen over de afpersing van vijftigduizend quetzal die de bende in januari 2018 van hen zou hebben gevraagd repliceren verzoekende partijen als volgt:

“Verwerende partij heeft verzoekende partijen duidelijk verkeerd begrepen. Haar partner kwam pas in 2018 te weten dat zij afgeperst werden. Zij ging ervan uit dat het bedrag van 5000 quetzales pas vanaf april 2018 diende betaald te worden, terwijl verzoekende partij het bedrag reeds sinds 2016 betaalde aan de bende. Beiden hebben echter verklaard dat het bedrag van 50.000 quetzales geëist werd tegen 25 januari 2018.

Verzoekende partijen hoopten dat het niet betalen van het bedrag geen gevolgen met zich zou meebrengen, maar helemaal zeker konden zij niet uiteraard niet van zijn, vandaar ook dat zij toch het geld bijeen trachtten te krijgen. Verzoekende partij begrijpt niet wat hier zo vreemd aan is...”

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen verder wijst op tegenstrijdigheden in hun verklaringen over de gebeurtenissen na het verstrijken van de deadline voor betaling op 25 januari 2018, voeren verzoekende partijen het volgende aan:

“Verwerende partij haalt alles uit zijn context. Na het verstrijken van de deadline, belden de bendeleden verzoekende partij op, zoals ook verklaard door de echtgenote van verzoekende partij. Enkele dagen later werd verzoekende partij echter ook meegenomen en mishandeld. Er is aldus helemaal geen tegenstrijdigheid in hun verklaringen.

Vervolgens focust verwerende partij zich op data die door verzoekende partij en haar partner verkeerd zou zijn vermeld. Verwerende partij heeft klaarblijkelijk niet ingezien dat deze gebeurtenissen erg traumatisch waren. Verzoekende partijen hebben ook niet telkens bijgehouden wanneer welke gebeurtenis plaatsvond. Dergelijke manier van redeneren en argumenteren is dan ook bijzonder onredelijk.

Verzoekende partij heeft weldegelijk haar problemen en haar vrees kenbaar gemaakt en komt in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.”

Mocht de Raad van oordeel zijn dat zij niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgen verzoekende partijen, dan menen zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat waar de commissaris-generaal niet ontkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala en dat gewone burgers omwille van allerlei redenen geviséerd worden, hij toch meent dat er geen gevaar zou zijn voor hun leven. Ook uit het recente nieuws blijkt dat het land te kampen heeft met corruptie, bendege geweld en schendingen van de mensenrechten, zo betogen zij, waarna zij citeren uit rapporten van Human Rights Watch en Freedom House van 2021 over de algemene situatie in Guatemala waarvan zij de referentie weergeven in voetnoten.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens verzoekende partijen op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens schendt de commissaris-generaal volgens hen de materiële motiveringsplicht. Verzoekende partijen besluiten dat uit wat zij hebben uiteengezet ten overvloede blijkt dat de commissaris-generaal *“zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen”*. Zij vragen in hoofdorde om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. De stukken

Als bijlage aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, Guatemala, te hebben verlaten omwille van problemen met de bende 18. In 2016 zou deze bende verzoeker op de markt overvallen hebben en kledij hebben gestolen die hij daar aan het verkopen was. Vervolgens zou verzoeker door de bende zijn afgeperst en zou hij hen tweemaandelijks vijfduizend quetzal hebben moeten betalen uit de opbrengsten die hij en verzoekster genereerden met hun handel in kledij. In januari 2018 zou de bende echter een eenmalig bedrag van vijftigduizend quetzal hebben geëist van verzoekende partijen. Omdat zij tegen de *deadline* voor betaling niet genoeg geld konden bijeenkrijgen, zou verzoeker door de bende zijn ontvoerd en mishandeld. Uiteindelijk zouden verzoekende partijen het gevraagde bedrag alsnog hebben verzameld en betaald. Vervolgens zouden verzoekende partijen weer tweemaandelijks vijfduizend quetzal hebben moeten betalen aan de bende. Echter, in augustus 2019 zou de bende opnieuw een eenmalige betaling van vijftigduizend quetzal hebben geëist. Om verzoekende partijen onder druk te zetten, zouden bendeleden hen op 18 augustus 2019 hebben bestolen en ontvoerd. Verzoekende partijen verklaren dat zij op 20 augustus 2019 klacht hebben ingediend bij de politie, maar dat die hen niet zou hebben kunnen helpen. Omdat zij de gevraagde som niet konden betalen en de bendeleden hen telefonisch bleven bedreigen, zouden verzoekende partijen op 24 september 2019 Guatemala hebben verlaten. Bij terugkeer stellen zij te vrezen dat zij door de bende 18 zullen worden vermoord.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met de bende 18 geen geloof kan worden gehecht.

Zo wijst de commissaris-generaal er vooreerst terecht op dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de overval op verzoeker in 2016 waar hij in hoofde van verzoeker het volgende vaststelt:

“U stelt dat u toen geslagen werd maar dat het niet ernstig was (CGVS, p.11) terwijl uw echtgenote stelt dat u in het ziekenhuis terecht kwam (CGVS (...)B, p.10). Bovendien stelt uw echtgenote dat jullie klacht hebben ingediend voor dit incident en gedurende zes maand politiebescherming hebben gekregen (CGVS (...)B, p.10-11). Dat u dan simpelweg zou zeggen dat het toen niet ernstig was komt ongeloofwaardig over. Bij de DVZ stelt u betreffende dit incident dat u in 2016 buiten bewustzijn werd geslagen omdat u de renta niet had betaald (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat is dan weer tegenstrijdig met uw bewering op het CGVS dat dit gebeurde voordat u renta moest betalen (CGVS, p. 13). Jullie tegenstrijdige verklaringen aangaande het incident in 2016 doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.”

Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij in hun verzoekschriften betogen dat er helemaal geen tegenstrijdigheden zijn tussen hun verklaringen daar verzoeker zou hebben verklaard dat hij *“bewusteloos geslagen werd en in het ziekenhuis terecht kwam, maar al bij al vielen (...) (zijn) verwondingen mee in (...) (zijn) ogen”* en verzoekster verklaarde dat hij ernstig gewond was. Deze uitleg vindt geen steun in de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), waaruit blijkt dat verzoeker slechts verklaarde dat hij ernstig geslagen werd op 29 januari 2018 omdat hij op 25 januari 2018 niet had betaald en wakker werd in het ziekenhuis, welke feiten geen betrekking hebben op de vermeende overval in 2016 (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4+B, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 10). Bovendien is deze uitleg inherent tegenstrijdig en ook om die reden allerminst geloofwaardig. Dat verzoekende partijen *“de gebeurtenis anders ervaren”* zouden hebben, is geen afdoende argumentatie ten aanzien van de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen.

In zoverre zij argumenteren dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die verzoeker aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en op het CGVS verzoeker niet kunnen worden verweten daar hij bij de DVZ amper de kans kreeg om zijn relaas te doen en pas op het CGVS alles uitgebreid kon vertellen, wijst de Raad erop dat de omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ werd gevraagd om het kort te houden en een uitgebreide uiteenzetting van zijn relaas te reserveren voor zijn onderhoud op het CGVS niets afdoet aan de verwachting dat hij met betrekking tot de feiten en gebeurtenissen die raken aan de kern van zijn relaas in elke fase van de procedure correcte en coherente verklaringen aflegt. Verzoekende partijen maken op geen enkele wijze *in concreto* aannemelijk dat het korte tijdsbestek van het interview bij de DVZ hen hiervan zou hebben weerhouden. Door louter te volharden in de verklaringen zoals verzoeker deze aflegde op het CGVS heffen zij de vastgestelde discrepanties niet op, noch bieden zij daarvoor een afdoende verklaring of verschoning.

Vervolgens wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker terecht op het volgende:

“Tevens stelt u dat u vanaf april 2016 moest starten met het betalen van afpersingsgeld, in het begin 5000 quetzales om de twee maanden, in januari 2018 plots 50000, dan terug 5000 (CGVS, p.10,13-14). Uw partner verklaarde bij de DVZ ze echter jullie vanaf 2018 een bepaald bedrag moesten betalen (Vragenlijst CGVS (...)B, vraag 5). Als haar op het CGVS gevraagd wordt wanneer de bendes jullie voor het eerst geld vroegen stelt zij nogmaals expliciet dat de bende jullie pas vanaf 2018 geld begon te vragen en dat het in 2016 enkel om een diefstal ging (CGVS (...)B, p.16). Meermaals om duidelijkheid gevraagd beaamt ze dat er toen nog geen geld werd gevraagd, dat dit pas vanaf 2018 was, dat men in 2018 initieel 50000 quetzales vroeg en dat de bende vanaf april 2018 akkoord ging met 5000 quetzales om de twee maanden (CGVS (...)B, p.16-17). Deze discrepanties in jullie verklaringen ondermijnen dan ook in grote mate de geloofwaardigheid van jullie bewering afpersingsgeld te moeten betalen aan de bende.

Ook legt u vage en inconsistente verklaringen af aangaande de effecten van de betalingen aan afpersing op uw leven. Zo stelt u dat de bende u vanaf 2016 5000 quetzales om de twee maand vroeg en dat de betaling daarvan toen wel ging (CGVS, p.13). Gevraagd vanaf wanneer de betaling dan moeilijker werd, stelt u dat dit was vanaf 2018 toen u 50000 quetzales diende te betalen (CGVS, p.14). Vervolgens gevraagd of u het bedrag van 5000 quetzales wel telkens kon betalen, stelt u dat er maanden waren dat het niet ging maar dat ze dan de goederen stalen (CGVS, p.14). Specifiek gevraagd hoe vaak dit zich voordeed, stelt u dan weer inconsistent dat het slechts één keer was dat u het gevraagde bedrag van 5000 quetzales niet kon betalen en ze uw goederen bijgevolg stalen (ibid.). Vervolgens stelt u dan weer dat u het bedrag niet kon betalen en dat u niet kon blijven verder werken (CGVS, p.15). Nochtans betaalde u wel, op één keer na, elke keer en bent u nog blijven werken tot aan uw vertrek (CGVS, p.7). Uw verklaringen in dit verband zijn dan ook bijzonder vreemd. Bovendien stelt uw echtgenote dat jullie de 5000 quetzales altijd betaald hebben (CGVS (...)B, p.19). Voorts legt u ook

vage verklaringen af over hoe u niet kon rondkomen omwille van de betalingen aan afpersing. Zo stelt u vaagweg dat wanneer er geen verkoop was er geen productie was (CGVS, p.15). Ook geeft u geen concreet antwoord op de vraag wat u dan niet kon betalen door de afpersing. U stelt namelijk enkel dat u eten diende te betalen voor de kinderen en voor uw echtgenote en dat u ook de werknemers diende te betalen en producten moest aankopen (ibid.). U kan echter niet verduidelijken welke kosten u niet kon betalen. Indien u werkelijk afpersing diende te betalen, kan er echter verwacht worden dat u hierover concretere verklaringen zou kunnen afleggen, alsook over de gevolgen van deze betalingen. Dat u hierover in gebreke blijft, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Dat verzoeker reeds in 2016 zou zijn beginnen betalen maar dit voor verzoekster verborgen zou hebben gehouden om haar niet nog meer zorgen te bezorgen, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschriften betogen, acht de Raad niet aannemelijk. Verzoeker beweerde tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers dat telkens hij moest betalen aan de bende, er niets overbleef om eten te kopen voor verzoekster en de kinderen, om werknemers en rekeningen te betalen en om producten aan te kopen. Uiteindelijk zouden hij en verzoekster 's nachts zijn beginnen werken en op zoek zijn gegaan naar plaatsen om nog meer te verkopen (adm. doss., stuk 4+B, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15). Hoe verzoeker in die omstandigheden de afpersingen verborgen zou hebben kunnen houden voor verzoekster, maken verzoekende partijen op geen enkele wijze aannemelijk en is de Raad niet duidelijk. Om dezelfde reden kan het niet overtuigen dat verzoeker voor verzoekster zou hebben kunnen verzwijgen dat hij het gevraagde bedrag van vijftienduizend quetzal één keer niet kon betalen, te meer daar dit tot gevolg zou hebben gehad dat de bendeleden zijn goederen stalen, wat ook verzoekster niet kan zijn ontgaan (*ibid.*, p. 14-15).

Verder kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissingen wijst op de volgende tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partijen over de afpersing van vijftienduizend quetzal in januari 2018:

"Zo stelt uw echtgenote dat de bende jullie op 18 januari 2018 heeft opgebeld en dan het bedrag, 50000 quetzales, vermeldde samen met de datum tegen wanneer ze dit bedrag wilden ontvangen, zijnde 25 januari (CGVS (...)B, p.11). U stelt daarentegen dat de bende u dat zei op het moment dat u het afpersingsgeld van 5000 quetzales betaalde (CGVS, p.17). Nochtans dienden jullie de 5000 quetzales volgens uw partner pas vanaf april 2018 te betalen (CGVS, p.14, 16). Jullie verklaringen in dit verband houden dan ook geen steek. Voorts stelt u dat u tegen de deadline van 25 januari 2018 reeds 20000 à 22000 quetzales had weten te verzamelen (CGVS, p.17) terwijl uw partner stelt dat jullie toen reeds 35000 quetzales hadden verzameld (CGVS (...)B, p.12). (...) Wederom houden jullie verklaringen geen steek en ondergraven ze nog verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas."

Voorts stelt u ook dat u, nadat u de deadline van 25 januari had gemist, enkele dagen later meegenomen en mishandeld werd (CGVS, p.18). Uw partner daarentegen stelde dat ze jullie na het verstrijken van de deadline enkel telefonisch contacteerden (CGVS (...)B, p.13). Erop gewezen dat u verklaarde te zijn meegenomen door de bendeleden nadat u de deadline had gemist, stelt uw echtgenote dat dit inderdaad het geval was en dat ze dan uw gsm hebben gestolen opdat ze uw nummer wisten om u op te bellen (CGVS (...)B, p.14). Dit is echter opmerkelijk gezien uw echtgenote eerder stelde dat ze u reeds hadden opgebeld om u te melden dat u de 50000 quetzales tegen 25 januari diende te betalen (CGVS (...)B, p.11) en u ook reeds hadden opgebeld met bedreigingen omdat u deze deadline had gemist (CGVS (...)B, p.12-13). Dat ze dan toch nog uw gsm zouden moeten stelen om uw nummer te bekomen, houdt dan ook geen steek. Ten slotte stelt uw echtgenote dat u op 26 januari werd meegenomen (CGVS (...)B, p.14), terwijl u stelt dat dit op 29 januari was (CGVS, p.10, 17). Ook stelt u dat u 10 dagen nadat ze u meenamen het gevraagde bedrag betaalde (CGVS, p.19), wat dan ongeveer op 8 februari was, terwijl uw partner wederom tegenstrijdig stelt dat de betaling eind januari was (CGVS (...)B, p.17). Deze tegenstrijdigheden in jullie verklaringen ondermijnen dan ook nog verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas."

Verzoekende partijen herhalen in hun verzoekschriften dat verzoekster pas in 2018 te weten zou zijn gekomen dat verzoeker werd afgeperst en betogen dat verzoekster er daarom van uitging dat het bedrag van vijftienduizend quetzal pas vanaf april 2018 diende te worden betaald, terwijl verzoeker dit bedrag reeds sinds 2016 zou hebben betaald aan de bende. Zoals hoger reeds werd uiteengezet, maken verzoekende partijen echter niet aannemelijk dat verzoekster twee jaar lang geen weet zou hebben gehad van de afpersingen. Het argument dat beiden hebben verklaard dat het bedrag van vijftienduizend quetzal tegen 25 januari 2018 geëist werd, doet niets af aan de vaststelling dat zij geen eensluidende verklaringen hebben afgelegd over de manier waarop deze eis aan verzoeker zou zijn gecommuniceerd en over de grootte van het bedrag dat hij tegen de *deadline* effectief zou hebben verzameld.

Door zich voor het overige te beperken tot het louter herhalen van hun respectieve verklaringen, heffen verzoekende partijen de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op en bieden zij daarvoor evenmin een aannemelijke verklaring of verschoning. De Raad merkt op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op gebeurtenissen die raken aan de kern van hun relaas en hun daaraan verbonden vrees. Van verzoekende partijen mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij overeenstemmende verklaringen afleggen over deze gebeurtenissen, ook wat betreft de data waarop zij zouden hebben plaatsgehad. Dat deze gebeurtenissen erg traumatisch waren en verzoekende partijen niet telkens hebben bijgehouden wanneer welke gebeurtenis plaatsvond, doet geen afbreuk aan deze verwachting, wel integendeel. Van gebeurtenissen die een dermate ingrijpende impact hebben gehad op het leven van verzoekende partijen dat zij mee bijgedragen hebben tot het vertrek uit hun land van herkomst mag worden verwacht dat zij in hun geheugen gegrift staan, zodat zij daarover in een later stadium coherente en overeenstemmende verklaringen kunnen afleggen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen medische attesten voorleggen waaruit kan blijken dat hun oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zouden zijn om correcte en coherente verklaringen af te leggen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming. Bovendien hebben noch verzoekende partijen, noch hun advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat verzoekende partijen niet in staat zouden zijn om volwaardige verklaringen af te leggen over de feiten waarop zij zich ter ondersteuning van hun verzoeken beroepen. Verzoekende partijen laten bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma hun verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin tonen zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de (motieven van de) bestreden beslissingen. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekende partijen de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker geheel ongemoeid laten:

“Ook aangaande de 50000 quetzales die de bende van jullie vroeg in augustus 2019 leggen u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u dat de bende jullie ditmaal geen deadline gaf tegen wanneer jullie dit geld dienden te betalen (CGVS, p.21) terwijl uw partner stelt dat ze 25 of 26 augustus als deadline gaven (CGVS (...)B, p.21). Ook stelt uw echtgenote dat jullie op de dag dat jullie klacht gingen indienen, het huis verlieten en tot aan jullie vertrek op verschillende plaatsen verbleven (CGVS (...)B, p.21-22). U daarentegen stelt dat jullie zich verborgen hielden in jullie huis, maar dat de bendeleden aan jullie huis wachtten tot jullie buitenkwamen (CGVS, p.21-22). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen wederom de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Bovendien houdt het weinig steek dat de bendeleden aan jullie huis staan wachten met hun wapens tot jullie buiten komen (CGVS, p.21). Indien ze jullie namelijk werkelijk iets zouden willen aandoen en weten wonen, kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze het huis dan wel zouden binnendringen.

Voorts stellen zowel u en uw partner dat jullie op 20 augustus 2019 klacht in gingen dienen omdat de bende jullie had meegenomen en wederom afgeperst (CGVS, p.11 ; CGVS (...)B, p.8). Echter staat er op het document van de klacht dat u neerlegt geschreven dat u deze indiende op 28 augustus. Tevens stemmen jullie verklaringen niet overeen met deze die u op het CGVS aflegt. Zo staat er in de klacht vermeld dat jullie een dreigtelefoontje ontvingen, maar hier geen aandacht aan besteedden. Vervolgens, op 28 augustus 2019, zouden jullie een nieuw telefoontje met bedreigingen hebben ontvangen, waarop jullie besloten klacht in te dienen. Bij het CGVS verklaren jullie echter dat jullie meegenomen en vastgebonden werden door de bende en dat ze 50000 quetzales van jullie eisten (CGVS, p.8; CGVS (...)B, p.10-11). Dit gegeven ondergraaft dan ook nog verder de geloofwaardigheid van de afpersing en de ontvoering door de bendeleden. Van de klacht wordt dan ook vermoed dat jullie deze louter voor migratiedoeleinden solliciteerden, wat de bewijswaarde ervan dan ook in grote mate aantast. De oproepingsbrief van het Openbaar Ministerie en de aanvraag tot politiebescherming kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen aangezien ze het gevolg zijn van deze onaannemelijke aangifte.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoekende partijen niet worden weerlegd of ontkracht, is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden problemen met en vrees voor de bende 18 niet aannemelijk maken.

De door verzoekende partijen tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten die hoger nog niet werden besproken kunnen geen ander licht werpen op de appreciatie van hun vluchtmotieven. Hierover motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt:

“Jullie paspoorten, identiteitskaarten en het document over het verlies van uw identiteitskaart bevatten namelijk louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Aangaande het medisch attest dat u neerlegt met een beschrijving van uw littekens, dient te worden opgemerkt dat dit attest louter gebaseerd is op uw verklaringen. Bovendien vormt een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen.

Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg kan dit document bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. Wat betreft de Youtubevideo's dient te worden opgemerkt dat deze over de algemene situatie in Guatemala gaan en niet over uw persoonlijke zaak. Bijgevolg kunnen deze video's bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. De bijgebrachte dreigbrieven kunnen evenmin afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, te meer er hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan.”

Deze motieven worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Guatemala.

3.3.2.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen hun problemen met de bende 18 niet aannemelijk maken.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Guatemala zouden hebben gekend.

3.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in Guatemala wijdverspreid en ernstig is.

Uit de beschikbare landeninformatie kan evenwel niet blijken dat er heden in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het bendege geweld in Guatemala, voornamelijk gepleegd door *Barrio 18* en *Mara Salvatrucha*, hoe wijdverspreid ook, uit zijn aard en/of vorm waarin het plaatsvindt, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Dat het crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala en dat gewone burgers worden geïnterviewd om allerlei redenen, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Guatemalteekse samenleving en op het Guatemalteekse grondgebied daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Guatemalan society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (het meeste, zo niet alle geweld in de Guatemalteekse samenleving zonder onderscheid is, gericht op specifieke individuen of groepen individuen om specifieke redenen, eigen vertaling) en dat *“(i)n these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise”* (in deze omstandigheden de noodzaak om in aanmerking te komen voor internationale bescherming op grond van artikel 15, c), van de Kwalificatierichtlijn (herschikking) zich waarschijnlijk niet zal voordoen, eigen vertaling) (zie adm. doss., stuk 6+B, map met ‘landeninformatie’, nr. 1, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala”* van UNHCR van januari 2019, p. 57). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals onder andere geld, wraak of macht.

Het geweld dat de situatie in Guatemala zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. In die zin wordt in de bestreden beslissingen terecht aangehaald dat nergens in voormelde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, na analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden, doch dat elk beschermingsverzoek op zijn eigen *merites* moet worden beoordeeld. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in hun verzoekschriften aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Guatemala is gesteund.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en/of willekeurig geweld in Guatemala, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.2.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Waar verzoekende partijen uiterst subsidiair vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN